

La Quimeta.

No sé pas que ha dit, però per la seva cara, pinta malament.

Crec que les nenes tampoc ho han entès; però la doctora no ha esmentat en cap moment la paraula “mal lleig” , ni tampoc càncer (que avui en dia ja fan servir nom i cognoms, càncer de pit, càncer d’ovaris...), així que no deu ser tan greu.

Jo em trobo bé. De fet van ser les nenes que van insistir en anar a veure al “matasanos”, jo ja els vaig dir que a la meva edat TOT cau, fins i tot els llavis.

Certament que caigués més un costat que l’altre no era tan normal, però ara tampoc ens posarem tiquismiquis; si ja ni me’ls pinto.

Arriba la petita. Uff!! Ja ve plorant. D’aquesta nena no en farem res de bo, per tot s’espanta.

Ves per on, està bé això de ser el centre d’atenció, jo que soc una mama gallina, d’aquelles sempre pendents dels seus pollets i dels pollets dels seus pollets, que he fet de cangur de tots el nets. Ep!!! i jo encantada, eh????

Mentre parlem de la visita assegudes a la cuina entra el meu fill adoptat.

És el marit de la petita i vivim els tres junts, bé som 4 perquè ells tenen un fill de quatre potes que es diu Max i que, mira per on, com que treballen tot el dia, també l’ha de cuidar la iaia. Al principi els preguntava si no preferirien un nen de veritat, però es veu que ara el jovent no volen tanta responsabilitat. No sé jo, perquè no van enlloc sense ell...

S'asseu i em pregunta com estic.

Li responc que es veu que tinc ELA, però que jo em trobo bé i que segur que no n'hi haurà per tant.

Mnk